

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2356/2023
20.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Иван Рајковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 61/23 од 02.03.2023. године, у седници већа одржаној 20.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 61/23 од 02.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 61/23 од 02.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 683/22 од 12.10.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име разлике у висини накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу за март 2019. године износ од 1.883,70 динара, са законском затезном каматом од 15.04.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која би требало да се исплаћује у боновима уплати за март 2019. године износ од 358,80 динара, са законском затезном каматом од 15.04.2019. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 32.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове поступка у износу од 32.300,00 динара, за период од 12.10.2022. године, као дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 61/23 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 683/22 од 12.10.2022. године, у ставу првом, другом и

трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију као посебну, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП - („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 – други закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца као запосленог код туженог за исплату разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу и која би требала да се исплаћује у боновима у наведеном периоду, а које тужени није исплатио по Колективном уговору туженог.

Према оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о основаности тужбеног захтева заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овога суда у сличној чињенично правној ситуацији, где није дозвољено одлучивање о посебној ревизији туженог као изузетно дозвољеној и иста одбачена као недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП. Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 15.03.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева износи укупно 2.242,50 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић